

РЕШЕНИЕ

№ 3479

гр. София, 19.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110204965 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 АПК вр. чл. 74 ЗМВР.

Образувано е по жалба на Г. И. М., ЛНЧ *****, чрез адв.Е. Ф., против Заповед за задържане на лице рег. № XXXXXXXXXXXX/17.03.2023 г., издадена от инспектор при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР по отношение на Г. И. М. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и в противоречие с целта на закона. Сочи се, че Г. И. М. е чужденец, който е в процедура по получаване на международна закрила по ЗУБ, както и че същата е настанена в дом в с.Б., където е пребивавала до 02.03.2023 г., когато поради медицински показания от ДАБ е преместена за лечение в болница „Д.“, където същата е лекувана и е била под наблюдението на медицински специалисти. Поддържа се, че от 02.03.2023 г. до 17.03.2023 г., когато е издадена заповедта за задържането, М. многократно е била проверявана дали се отклонява от лечебното заведение, поради което и абсолютно ненужно и необосновано е била издадена процесната заповед №

XXXXXXXXXXXXX/17.03.2023 г. за задържането ѝ, тъй като е липсвала опасност последната да се укрие или да напусне болничната стая. Отделно от това се навеждат доводи за нарушения от страна на служителите на МВР след издаването на заповедта за задържането, в това число, че М. е била държана с белезници в болничната стая на болница „Д.“.

По изложените съображения се претендира отмяната на атакуваната заповед за задържане, както и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Г. И. М., редовно призована, не се явява, не изпраща процесуален представител. В депозирана по делото молба, процесуалният представител адв.Ф. – САК поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът по жалбата – инспектор при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР – А. К. П., редовно призована се явява лично и с юрк.П., с пълномощно по делото. В дадения ход по същество процесуалният представител моли оспорената заповед да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна, доколкото същата е издадена от компетентен орган и в нея правилно са отразени както фактическите, така и правните основания, послужили за обосноваване и постановяване на процесното задържане. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска районна прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

След преценка възраженията и становищата на страните, събраните по делото доказателства и действащата и приложима нормативна уредба, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за задържане на лице рег. № XXXXXXXXXXXXXXXX/17.03.2023 г, издадена от инспектор при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР - А. К. П., по отношение на Г. И. М. била приложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“. Като правно основание за издаване на заповедта била посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР, а като фактическо – международно издирване от Интерпол XXXXXXXXXXXXXXXX/XXXXXXXXXXXXX с идентификатор XXXXXXXXXXXXXXXX, във връзка с наложена мярка „задържане“.

Г. И. М. била задържан в 08:20 часа на 17.03.2023 г. След задържането ѝ

на лицето бил извършен личен обиск по реда на чл. 80 ЗМВР, при който у същата бил установен 1 брой мобилен телефон марка „айфон“ (с IMEI XXXXXXXXXXXXX). Г. И. М. била задържана в болнична стая на болница „Д.“ и била освободен в 15:30 часа на 17.03.2023 г., когато ѝ била наложена мярка „задържане за срок до 72 часа“ по реда на НПК с постановление на прокурор при ВКП.

Към административната преписка са приложени протокол за личен обиск на Г. И. М. от 17.03.2023 г., Декларация от 17.03.2023 г. от Г. И. М., етапна епикриза на болница „Д.“, докладна записка от инспектор при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР - А. К. П..

По делото са представени заверено копие от формуляр за установено лице, издирвано по линия ИНТЕРПОЛ, заверено копие на писмо от ДМОС, касаещо издирването и задържането на Г. И. М., постановление на ВКП, отдел „Международен“, разпореждане на ВКП, отдел „Международен“.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, които прецени като еднопосочни и кореспондиращи помежду си. Въз основа последните се изясняват обстоятелствата по издаване на атакуваната заповед за задържане и осъществените спрямо Г. И. М. действия за времето на задържането.

Събраните в хода на съдебното следствие гласни доказателствени средства, посредством разпит на свидетеля С.Е.Р. и обясненията, депозираните от ответника по жалбата, съдът кредитира дотолкова, доколкото същите са съответни на събрания писмен доказателствен материал, като съобрази обстоятелството, че е недопустимо със свидетелски показания да се допълва съдържанието на оспорения акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на акта, в законоустановения срок и срещу акт, подлежащ на оспорване, респективно като такава следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

По правната си същност задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, вр. с чл. 73 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка и като всяка ПАМ налага неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на правно определен резултат. В зависимост от конкретния случай, мярката по чл. 72 от ЗМВР, би могла да има превантивен или преустановителен характер.

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Разпоредбата на чл. 169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът в настоящото производство не е обвързан само от основанията, посочени в жалбата, с която е сезиран, но преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административнопроизводствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от предпоставките води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за неговата отмяна.

Като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, но и на всички основания по чл. 146 АПК, съдът намери, че жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР - от инспектор при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР, каквато длъжност заема издалият

заповедта А. К. П., съгласно приложен по делото Акт за встъпване в длъжност от 20.12.2021 г. и специфична длъжностна характеристика. Заповедта е издадена в условията на оперативна самостоятелност, с каквото полицейските органи разполагат, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР.

Спазена е предвидената от закона писмена форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, спазени са и разпоредбите на чл. 74, ал. 3 и 6 от ЗМВР. Задържаната е попълнила декларация, че е запозната с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е", заповедта е подписана от нея и от полицейския орган, препис от заповедта е била връчена на задържаната срещу подпис.

Настоящия състав счита, че е спазено изискването за форма на акта, като Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно - посочено е името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; отбелязани са данни, индивидуализиращи задържаното лице /трите имена, ЛНЧ и адрес на Г. И. М./; вписани са датата и часът на задържането; разяснени са правата на задържаното лице да обжалва пред съда законността на задържането, правото на адвокатска защита, правото да бъде уведомено лице, посочено от задържания, правото да бъде информиран за основанията за задържането на разбираем за него език /правото на преводач, в случай, че не разбира български език/, както и че при задържането на лицето не могат да му бъдат ограничавани други права, освен правото на свободно придвижване. Това означава, че в случая спрямо задържаното лице са изпълнени изискванията на чл. 74, ал. 2, т. 1, т. 3, т. 4, т. 5, т. 6, б. "а", "б", "г" и "е" от ЗМВР. Задържаната Г. И. М. не е български гражданин, поради което нормата на чл. 74, ал. 2, т. 6, б. "д" от ЗМВР в случая е приложима, като видно от декларацията на л. 26 от делото е видно, че на същата е разяснено и правото да се свърже с консултските власти и да ги уведоми за задържането, като същата е отказала това. Поради изложеното настоящият съдебен състав намира, че правата на задържаното лице не просто са били разяснени на Г. И. М., а и реално са му били подsigурени.

На следващо място е необходимо да бъде посочено, че разпоредбата член 72, ал. 1, т. 6 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лице,

"обявено за издирване с цел задържане, както и по искане на друга държава във връзка с неговата екстрадиция или в изпълнение на Европейска заповед за арест". В обжалваната заповед е посочено правното основание за издаването ѝ – чл. 72, ал. 1, т. 6 от ЗМВР, като е пресъздадено съдържанието на законовата норма и е посочено, че "лицето се издирва във връзка с наложена мярка задържане".

По своята правна същност заповедта за задържане на лице, издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, представлява ПАМ по смисъла на чл. 22 от ЗАНН. За прилагането на тази ПАМ е необходимо осъществяването на фактическия състав на нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, който включва наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице. Следователно за да бъде законосъобразна наложената ПАМ се изисква да има данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че съществува вероятност или е възможно лицето да е извършило, или да е съпричастно към извършване на конкретно престъпление. Задържането за срок от 24 часа по смисъла на чл. 72 от ЗМВР е ПАМ, която в зависимост от ситуацията, би могла да има превантивен или преустановителен характер и се предприема с цел да се предотвратят вредните последици от извършеното престъпление или за да се осуети прикриването на престъплението, както и с цел започването на разследване срещу вероятния извършител на престъплението. Целта на закона с налагането на тази ПАМ е да се ограничи вредното влияние на евентуално извършеното престъпление върху обществото, да се осуети прикриването на извършеното престъпление, както и да се създадат условия за безпрепятствено провеждане на полицейската проверка.

Както вече беше посочено, нормата на чл. 72, ал. 1, т. 6 от ЗМВР, оправомощава полицейските органи да задържат лице, за което съществуват данни да е обявено за издирване. В конкретния случай, видно от представените доказателства, жалбоподателката е обявена за международно издирване с цел арест и екстрадиция от Интерпол XXXXXXXXXXXXXXXX. Полицейското задържане е акт, издаден в оперативен порядък и наличието на обявяване за издирване на лице е достатъчно основание да се приложи принудителната административна мярка от административния орган. С оглед посоченото в заповедта фактическо основание – данни за това, че жалбоподателят е лице "обявено за международно издирване с цел

задържане“ по искане на друга държава във връзка с неговата екстрадиция съдът намира, че заповедта е мотивирана в достатъчна степен с оглед нейното основание - чл. 72, ал. 1, т. 6 от ЗМВР. Чрез мерките налагани по този ред, органите на МВР реализират законовите си правомощия свързани с профилактиката, разкриването и разследването на престъпления. В тази връзка достатъчно е органът да е разполагал с определени данни, от които може да се направи извод/предположение за съпричастността на определено лице към конкретно извършено престъпление дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено, което без съмнение е предмет на друг съдебен процес. В този смисъл за целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на категорични данни, които да обвързват жалбоподателя със сочено престъпление не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на друго производство.

По делото не е спорно, че именно Г. И. М. е обявена за издирване от властите на XXXXXXXXXXXXX, Интерпол XXXXXXXXXXXXX с цел задържане и екстрадиция. Предвид съвпадане на информацията относно личните данни на издирваното лице с тези на жалбоподателя, правилно полицейският орган е приложил правомощията си по чл. 72 ЗМВР. Тук следва да се отбележи, че в процесното производство не се решава нито въпросът за екстрадицията на лицето, нито дали същото е именно това лице, което е посочено в искането за екстрадиция. При наличието на достатъчно данни да се направи обосновано предположение, че става въпрос именно за него, полицейският орган следва да го задържи за предвидения в разпоредбата на чл. 72 ЗМВР срок. Той предвижда минимално ограничаване на свободата на лицето до 24 часа, а в случая и по тази заповед лицето е било задържано само около 9 часа, което обаче е необходимо с оглед извършването на проверка на всички данни и съответно да се осигури предприемането на последващи действия във връзка с процедурата по екстрадиция, с цел да се избегне всякаква възможност лицето да се укрие или по друг начин да осуети изпълнението на тази процедура.

Именно във връзка с постъпилите документи за екстрадиция и при наличните данни за самоличността на лицето, с постановление на прокурор при ВКП е постановено задържане под стража за срок от 72 часа по отношение на Г. И. М. на основание чл. 13, ал. 5 ЗЕЕЗА, вр. чл. 64, ал. 2 НПК и чл. 1, 16 и 22 ЕКЕ. В настоящото съдебно производство няма данни как е завършила процедурата по екстрадиция, но това няма и значение за законосъобразността на оспорената заповед.

Предвид горното съдът счита, че полицейският орган правилно е упражнил правомощията си по чл. 72 ЗМВР и правилно при наличието на основанията по чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР е задържало лице, което е било издирвано и по отношение на което е издадено искане за екстрадиция, тъй като въз основа на наличните към този момент данни за съвпадане на посочените индивидуализиращи признаци, е можело да се направи напълно обосновано предположение, че именно това е лицето, което се издирва.

Целта на задържането по чл. 72, ал. 1, т. 6 от ЗМВР е с минимално ограничение за лицето – задържане до 24 часа, да се организират съответните институции и да се пристъпи към изпълнение на законовите процедури по Закона за екстрадицията, което на практика е и станало. Оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона - да се предотвратяват и разкриват престъпления, като временно се ограничават правата на лица, за които има данни, че са извършили престъпления, в това число и правото свободно да се придвижват.

По отношенията възраженията, релевирани в жалбата, е необходимо да бъде посочено, че именно поради наличието на конкретното здравословно състояние на жалбоподателката, обективизирано и в приобщената по делото медицинска документация, същата не е била извеждана от медицинското заведение нито в срока на 24 – часовото задържане, нито в срока на постановеното впоследствие 72 – часово задържане от прокурор при ВКП. Конкретното здравословно състояние на жалбоподателката обаче не е от такава категория, която да обоснове липсата на съответствие на наложената принудителна административна мярка с нормативните изисквания, като в случая ограничаване на правото на свобода е с оглед постигане на предвидените в закона цели, поради което и доводите в противоположния аспект не могат да бъдат споделени. Отделно от това, неотносими към

въпросите от предмета на делото са и оплакванията на жалбоподателя от конкретни действия от страна на служители на МВР след издаване на заповедта за задържане, поради което и същите не подлежат на детайлно обсъждане.

Предвид изложеното, съдът в настоящия му състав намира, че оспореният акт е законосъобразен – издаден от компетентен орган, в предвидената форма, при отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта му. С оглед на изложеното подадената срещу него жалба като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и с оглед изрично обективизираното искане за присъждане на разноски на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 37 ЗПП, в полза на ГД „Национална полиция“ - МВР следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 (сто) лева, съобразявайки фактическата и правна сложност на делото и извършените по него действия от процесуалния представител на ответника.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 от АПК, Софийският районен съд, НО, 15 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. И. М., ЛНЧ *****, депозирана чрез адв.Е. Ф., против Заповед за задържане на лице рег. № XXXXXXXXXXXX/17.03.2023 г., издадена от инспектор при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР по отношение на Г. И. М. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

ОСЪЖДА Г. И. М., ЛНЧ ***** **да заплати** на Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР сумата в размер на 100,00 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София - град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението на основание чл. 138 АПК да се изпрати на

страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____